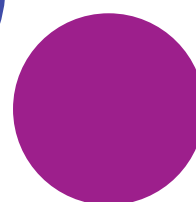
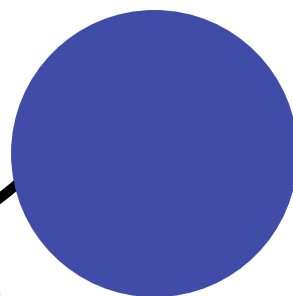

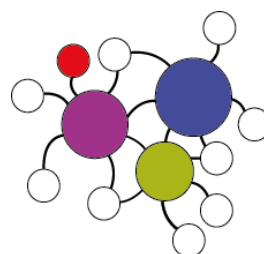

Korte Verhalen Club

Pech onderweg

www.welzijnbergen.nl

**Stichting
Welzijn
Bergen**

Spelregels

Om de 4 weken (met uitzondering van een zomerstop) krijg je een onderwerp waarover je een kort verhaal of een mooie herinnering schrijft, dit mag ook in dichtvorm of met een mooie tekening. Illustraties bij de teksten zijn altijd welkom.

We denken aan minimaal een A5 (350 woorden), maximaal een A4 (700 woorden). Aanleveren kan digitaal, per post of je kunt het afgeven bij een van de wijksteunpunten. Zie de adressen op de achterpagina.

Je mag zelf weten of je een verhaal anoniem of met naam inlevert.

Hoe meer deelnemers, des te meer verhalen. Met elkaar maken we een bundel vol leesplezier met mooie, lieve en warme verhalen. We zullen de bundels ook in de verzorgingshuizen in onze gemeente verspreiden.

De bundels worden digitaal toegestuurd.
Hier zijn geen kosten aan verbonden.

De bundels kunnen ook tegen een kleine vergoeding (€3,00) opgehaald worden bij de Wijksteunpunten.

Voorwoord

Groet allen!

Net terug uit Nieuw Zeeland, na een (opnieuw) geslaagd bezoek aan mijn broer. Hij emigreerde in 1967 en is een paar keer teruggekeerd (1969 en 1975) maar uiteindelijk is de keuze toch op Nieuw Zeeland gevallen.

Daar ben ik blij om, want dat gaf mij de mogelijkheid om er (inmiddels) 18 keer heen te gaan. Zo ook dit jaar, na een periode van 4 jaar niet.

Het vermelden van die reis heeft alles te maken met pech onderweg, want Maaïke liep corona op in het vliegtuig. Dat bleek na een dag of drie en daarmee kon onze trip naar familie op het Zuideiland niet doorgaan. Maaïke en ik én broer en schoonzus in quarantaine. Na een week was dat weer voorbij.

Mijn broer woont op een, zoals ze dat noemen, 'life style block' wat vooral betekent dat je er veel werk aan hebt om het allemaal bij te houden. Alles groeit enorm snel daar. Na de orkaan Gabriëlle, die daags voor onze aankomst vertrok (pffft), had hij het nodige werk aan omgewaaide bomen.

Ik hielp daar natuurlijk bij, maar met een arbeidsverleden op kantoor (...) werd duidelijk dat hovenier een vak apart is.

Ondanks een op twee plaatsen gezeekerde boomtak zwaaide die tak na het doorzagen zó ver door dat ik ternauwernood m'n been kon optillen. Daarmee voorkwam ik een beenbreuk, maar de wond was toch vervelend. Die heelde snel, maar de opgelopen infectie (het sap van de boom bleek giftig) leverde meer problemen op. Een dik onderbeen, een dikke enkel/voet en een beperkte mobiliteit: geen tennis, geen golf. De antibiotica deed wel iets, maar de vervolgkuur die ik thuis kreeg had meer effect.

We kijken desondanks met plezier terug op een geslaagde vakantie, want als je dan toch in quarantaine zit en daarna niet zo mobiel bent, dan is de plek waar mijn broer woont een geweldige pleister op de wonde!

In deze bundel aansprekende voorbeelden van pech met (gelukkig) een goede afloop als 'rode draad'.

Ronald

Inhoud

Mieke Wijminga	5
Ab Helsloot	7
Walter van Gelderen	9
Anneke Kettenes	12
Dicky Spee-Schut	18
Sandra Schaaper	21
Gea van Zadelhoff	23
Cootje Bronner	26
Hans van de Langenberg	29
SMA de Kok	32
Bernadet Hengeveld	33
Henk van Zadelhoff	34
Fred Steinkühler	36
Anna	37

Pech onderweg

In de 1e klas van de middelbare meisjesschool kregen we ook les in handwerken. We leerden breien, haken, smokken, borduren, appliceren, de naaimachine bedienen, etc.

Aan het eind van het schooljaar moesten we met 4 breipennen een kinderbroekje breien. We kregen een patroon waarin alles duidelijk stond beschreven en de enige vrijheid die we hadden was de keus tussen roze of

blauwe wol.

Eerst het kruis en dan steeds meerderen, ik ploeterde met zweethandjes, maar kon het niet voor elkaar krijgen. Anderen waren handig en hadden in de les al een half broekje af.

Toen ik zuchtend thuis aan de gang ging en tenslotte ten einde raad mijn moeder om hulp vroeg riep ze lachend dat zij het ook echt niet kon. Dansen kon ze goed, zingen deed ze graag, maar breien vond ze afschuwelijk.

Samen kregen we de slappe lach en het slordige gebreide kruisje leek steeds meer op een scheve zoute lap, vochtig van ons zweet.

Opeens had mijn moeder een heel goed idee.

Ga naar mevrouw Proot die woont in de bejaardenwoninkjes van Elkshove, zij houdt zo van breien. Ze kan het echt heel goed en ook heel vlug. Haal maar een lekkere chocoladereep voor haar en kijk haar maar eens lief aan.

Zo gezegd zo gedaan! Ik rolde de roze kluwen wol bij elkaar, stak de 4 naalden er doorheen, hup onder de snelbinders en vlug fietste ik de tuin uit.

In onze straat kwam ik de handwerkjuf tegen, zij woonde ook op de Jan Jacoblaan. Wat een pech!

Ik groette haar vriendelijk en reed door naar de snoepwinkel van moe Hoog aan de Loudelsweg en daarna door naar Elkshove.

Mevrouw Proot breide binnen een dag een prachtig roze broekje, met de vereiste gaatjes voor het elastiek en keurig afgezette pijpjes, ook de galgjes ontbraken niet.

Trots als een pauw leverde ik het de volgende les in. Mevrouw Van der Laan keek me streng aan en zei alleen maar dat ze me had zien fietsen met dat breiwerk achterop en dat het onmogelijk was dat ik zo netjes kon breien. Ik

zweeg en in gedachte prikte ik haar met een dikke breinaald in haar mollige arm.

De laatste schooldag werden de rapporten uitgedeeld, enkele meisjes moesten het jaar overdoen, velen waren over maar mijn naam werd nog steeds niet genoemd.

En toen viel het vonnis: "Bevorderd naar het 2e leerjaar, maar met een taak voor handwerken".

Die zomervakantie zat ik diep zuchtend en zwetend pannenlappen, babysokjes, een sjaal en eierwarmertjes te haken en te breien.

Mieke Wijminga

Peter Pech

Er zijn veel synoniemen voor het woord pech. Averij, panne, ellende, mankement, ongeluk, onheil, tegenslag, tegenspoed; om er maar een aantal te noemen. Eigenlijk wil je, in welke vorm dan ook, niet met pech worden geconfronteerd, maar helaas, eenieder kan met pech te maken krijgen. Vaak zien we in circussen de clown als triest figuur die voor pech is geboren. Trucs mislukken, regelmatig valt de clown over zijn eigen benen en weet hij zich altijd wel in situaties te begeven die weer pech opleveren.

In de dertiger jaren van de vorige eeuw, wist cabaretier, chansonnier, acteur en regisseur Jan Hahn [1902-1963] van pechvogel zijn beroep te maken. Zingen was zijn grootste passie. Deze Amsterdammer werkte overdag bij verschillende banken om zijn avondstudie zang te kunnen betalen. Hij ging zich steeds meer richten op het artistieke vlak en kwam rond 1934 in aanraking met de revue bij de KRO. Creatief kon hij niet echt verder bij deze omroep en stapte in 1937 over naar de VARA.

De VARA vroeg hem in dat jaar om op de zaterdagavond een conference voor de radio te doen. In eerste instantie is hij daar niet enthousiast over maar tijdens een lange wandeling vond hij de oplossing. Hij creëerde het typetje 'Peter Pech', een echte pantoffelheld, voor het ongeluk geboren.

Zelf had hij niet de intentie om lang met dit typetje door te gaan maar het bleek een overweldigend succes in een periode van grote depressie, opkomst van het fascisme, nazisme en de naderende Tweede Wereldoorlog. Radio was het enige communicatiemiddel. De televisie bestond nog niet en hij toerde door het land als 'Peter Pech'.

Naast dit typetje was hij betrokken bij de voorbereiding en uitvoering van vele radioprogramma's van de VARA. In 1941 werd hij door de Duitsers opgepakt omdat hij Hitler had beledigd. Hij stond op de lijst om naar Dachau te worden getransporteerd, maar een vriend wist het bij de Duitsers voor elkaar te krijgen dat hij werd vrijgelaten. Hij mocht echter niet meer werken. Na de oorlog kwam hij terug bij de VARA als cabaretier en wederom als 'Peter Pech'. Een van zijn lijfliederen was: 'Als Pech ben ik geboren'.

Maar Jan Hahn, alias 'Peter Pech', werd nooit een groot artiest. Ook hij werd door pech achtervolgd: zijn arrestatie in de oorlog en het feit dat hij al vrij snel na zijn terugkeer moest vertrekken bij de VARA, vanwege creatieve meningsverschillen. Een voorstelling met de titel: 'Doe 't met Pech' moest voortijdig worden beëindigd wegens financiële problemen. Ook een flinke aanrijding in 1954 was domme pech, waar hij wonder boven wonder geen letsel aan over heeft gehouden.

In de jaren vijftig van de vorige eeuw begon Jan Hahn ook met toneelspelen en had hij een paar eigen tv-shows bij de NCRV televisie, onder de titel: 'In 't Pothuys'. Hij was niet meer te zien als 'Peter Pech' maar als 'Jan Alledag'. We schrijven 18 oktober 1958.

Een aantal keren heeft Jan Hahn meegewerkt aan de beroemde kinderserie 'Swiebertje', met Joop Doderer in de hoofdrol. Daar kwam hij enkele malen (wederom als een schlemiel) naar voren onder de naam 'Sulletje Sijbel'. Een groot artiest is hij nooit geworden, maar hij vond het werk wat hij deed geweldig. Na een kort ziekbed overleed hij op 10 november 1963 in zijn woonplaats Laren.

Ab Helsloot

Ongeluk met een leenauto

Vooraf

Ik heb een aanloop nodig voordat 'Pech' in dit verhaal aan de orde komt. Vergt enig geduld. Hopelijk wordt dat beloond!

Het kader

Met veel plezier heb ik van 1975 tot 2000 gewerkt op de Volkshogeschool Bergen. De benaming voor de functie die ik had veranderde in de loop van de tijd van 'vormingswerker' naar 'cursusleider' en tot slot 'trainer communicatieve vaardigheden'. Wat is in een naam. Ik heb genoten van elke reis die ik samen met deelnemers twee of drie dagen en soms een week maakte. De thema's waren verschillend. Teambuilding en training van gespreksvaardigheden stonden vaak centraal. Er was een uitzondering. Eind jaren '70 schaften veel (school)organisaties videoapparatuur aan. Veelal om oefensituaties op te nemen en na te bespreken. Aanschaffen is eenvoudig, zinvol gebruiken vergt vaardigheden. Niet alleen op de techniek, maar zeker ook op de keuzes die gemaakt worden bij de nabesprekingen. De 'video basiscursus' van een week, bestond uit drie dagen techniek en twee dagen oefeningen met het gebruik van video in de praktijk. De begeleiding van de week bestond uit technici en cursusleiders. Ik was vooral betrokken bij het tweede deel van de cursus. De groep werd verdeeld in teams van drie of vier deelnemers, die een portable videoset meekregen en op pad gingen om een reportage van maximaal tien minuten te maken.

Vraag

Een groepje heeft een vraag aan mij. "Wij hebben geen van allen vervoer en willen graag naar Bergen aan Zee om daar een reportage te maken over fabels en feiten over de organisatie 'Unified Family' die daar gevestigd is, mogen wij jouw R-4 gebruiken?" Ik bleef even stil, kon geen spontaan antwoord geven. De Renault 4 die ik destijds had was mij erg dierbaar. Ik was er zuinig op. Hij heeft mij heelhuids naar campings in Frankrijk, Italië en Portugal gebracht. Heeft zelfs als mini-camper en mini-vrachtauto gefunctioneerd. Hoe zou 'ie teruggebracht worden door de enthousiaste, ietwat druistige deelnemers?

Ik sprak mijzelf 'vermanend' toe en zei: "Natuurlijk, hier zijn de sleutels!" Die middag heb ik niet meer aan het team en de R4 gedacht en heb me bezig gehouden met de andere groepjes. Wij aten om 18.00 uur. Ik had verwacht dat 'mijn' groepje rond 17.30 uur terug zou zijn om de spullen in de cursusruimte neer te zetten en nog even iets voor zichzelf te doen. Het was inmiddels 18.00 uur en wij begonnen te eten. Dit was het moment dat ik mij ongerust ging maken. Mobiele telefoons waren er nog niet. Alweer sprak ik mijzelf toe: "Niet uitgaan van calamiteiten, het enthousiasme van de deelnemers heeft het gewonnen van tijdbesef, heb en houd vertrouwen, enz."

Op dat moment kwam een van de gastvrouwen van de Volkshogeschool haastig de eetzaal binnen. Liep rechtstreeks naar mij toe en zei zachtjes tegen mij: “Het groepje dat u mist zit hiernaast in de cursusruimte, of u naar ze toe wilt gaan!”. Ik stond op, merkte dat ik gespannen en zenuwachtig was. Ik ging de cursusruimte binnen en schrok me rot. De vier deelnemers zaten rond een tafel. Een had een grote pleister op zijn voorhoofd, een ander droeg een mitella. Een van de deelnemers hilde. Ik wist niet wat te zeggen, leunde als versteend tegen een muur. Het was en beef even stil. Ik keek naar de vierde deelnemer, die mij op een heel aparte, niet te duiden wijze aankeek. Ik bleef hem aankijken. Plotseling zag ik dat hij mij een knipoog gaf en daarna zei: “Één april!” Opgelucht werd de pleister verwijderd, de mitella afgedaan en werden de tranen gedroogd. Ik had nog niets gedaan of gezegd. Ik ging zitten met gemengde gevoelens van woede en opluchting, ook de schrik was nog niet weg. In ieder geval kon ik er op dat moment helemaal niet om lachen. Die dag had ik wel begrepen dat het 1 april was, maar ik had daar verder geen aandacht aan gegeven. Het was té echt.

Tot slot

Na het avondprogramma heb ik nog even met het groepje doorgepraat. Zij waren op hun beurt heel erg geschrokken van mijn reactie en hadden absoluut geen zin meer om de act te vervolgen. Zij boden excuses aan, hadden een les geleerd en bedankten mij voor het uitlenen van de R4 die overigens ongeschonden was afgeleverd! Uiteindelijk kon ik wel begrip opbrengen voor de voorpret die zij hadden bij het bedenken en uitwerken van de grap. Zij biechtten trouwens op dat de EHBO-doos in de auto nu wat leger was geworden.

Walter van Gelderen

Pech onderweg

(synoniemen: ongeluk, flop, desillusie, tegenslag, tragedie, strop, pechvogel)

Beelden van de meest uiteenlopende gebeurtenissen op de meest bijzondere of mooie plekken op de wereld, schieten door mijn hoofd.

Hoe meer ik over dit onderwerp nadenk, hoe meer herinneringen er weer opduiken. Dat is het mooie van verhalen schrijven!

Pech onderweg: even pauze op het hoogste uitkijkpunt op de Gotthardpas, om te genieten van het fantastische uitzicht over de hoge besneeuwde toppen op de grens van Zwitserland en Italië. Standaard even oliepeil en banden controleren van onze Austin Mini en dan geconfronteerd worden met een enorme bobbel (canvas breuk) in een van de banden.

Geschrokken, plan aangepast en vervolgens, een beetje angstig en onzeker, de pas met zijn halsbrekende vele haarspeldbochten afgedaald, om in het dal op zoek te gaan naar een garage waar een razendsnel sprekende Italiaan ons opschepte met vier nieuwe veel te dure banden! (*strop*).

Pech onderweg: even een rustpauze op een parkeerplaats vlak na een peage in Frankrijk en de sleutel in het contact laten zitten, vervolgens portieren die in het slot slaan en?...????...! (*tegenslag*)

Pech onderweg: op een Franse binnenweg niet in de gaten hebben, dat die uitbundig bloeiende berm een greppel verborgen houdt, dus geen goeie plek om even stil te staan om te genieten van de prachtige wilde bloemen en velden vol zonnebloemen, terwijl de auto vervaarlijk op zijn kant dreigde te kantelen! En ...?! (*flop*)

Pech onderweg: een lekke band op de Autobahn in het drukke Ruhrgebied in Duitsland en zelf de band willen verwisselen met een, tot dan toe, nooit gebruikte krik met een afwijkend Schroefdraad, waardoor de auto met geen mogelijkheid was op te krikken, terwijl het verkeer langs raasde!! (*gewoon pech*)

Pech onderweg: totaal ingesneeuwd op weg naar de wintersport op een Autobahn en geen afslag te bekennen om een slaapplek te kunnen vinden...(*desillusie*)

Pech onderweg: in een gondel naar de top van de Mont Blanc waar mijn partner hoogteziek werd, om vervolgens in het ziekenhuis van Chamonix te belanden... (*kleine tragedie*)

Pech onderweg: een uitvallende motor van de jeep die ons op de eindeloze savanne van Tanzania rondreed tussen de wilde dieren... (*pechvogels*)

Pech onderweg: om na een inspannende bergwandeling aan te komen bij een gesloten berghut... (*flop*)

Er zijn zoveel verschillende verhalen te vertellen, maarr... ze liepen gelukkig allemaal goed af!

Pech onderweg.....een reisje langs de Rijn (ongeluk)

Elk jaar gingen we er met z'n tweetjes een weekje tussenuit, zonder 'onze kleintjes' om weer eens even aan elkaar toe te komen...

We hebben ze afgeleverd bij oma en opa, twee ietwat trieste snuitjes hebben ons, tussen de bloeiende cyclamen in de vensterbank, nagekeken en uitgezwaaid!

We zitten wat stilletjes in de auto op weg naar de Duitse grens.

We kijken elkaar aan en zien in elkaars blikken: zullen we teruggaan? We missen ze nu al!

Nee natuurlijk niet, zeggen we zonder woorden tegen elkaar, en zodra we de grens overgaan zitten we in een andere 'mood' en krijgen we er pas echt zin in. We gaan lekker toeren door een stukje Elzas/Duitsland, langs de Rijn via de prachtige linker Rijnsoever. Dat is het plan!

We verlaten de Autobahn bij Freiburg en hebben 'gewoon' voor 1 nachtje een mooi hotel in de stad geboekt. Na een heerlijke nacht en na het peperdure ontbijt, gaan we lekker een toertje maken.

Rustig rijdend op deze binnenweg dwars door de wijnvelden met de mooie kleuren van de rijpe druiven (nog een beetje bedekt door de prachtige verkleurende bladeren) kijken we onze ogen uit en genieten met volle teugen!

Hier en daar stappen we even uit en slenteren wat door verstilte dorpjes.

Met de mooie 'vakwerk' huizen, in de vensters uitbundig bloeiende geraniums, zoals ze in Nederland nooit bloeien!

We zijn in de buurt van vakantie vrienden en besluiten ze te bellen om spontaan even aan te waaien. Het is nog maar een klein stukje en we hoeven er niet voor om te rijden.

Ik heb mijn toentertijd nog zo lastig verstelbare gordel met moeite elke keer weer vastgegespt.

"Heb jij je riem wel om?", vraag ik aan mijn lief.

"Nee, maar ik rijd nu eenmaal alweer en het is zo'n gedoe om hem onder het rijden om te doen en we zijn er bijna, en het is zo rustig op deze landelijke weg", krijg ik als excuus.

Die ouderwetse veiligheidsriem (kan ik me herinneren) was elke keer weer een ware worsteling, want die driepuntsgordel had nog geen automatisch oprol-systeem.

Steeds opnieuw is het sjorren, bijstellen als je je jas aan of uit doet, of hij zat weer eens gedraaid, of je zat er op, of je kreeg het gevoel alsof hij je de

keel afsneed. Soms zette ik er een knijper tussen om een beetje ontspannen te kunnen zitten!

Het was in die tijd nog niet eens verplicht om gordels te dragen. Er bestonden nog geen air bags en nog geen hoofdsteunen en gordels op de achterbank!

En dan, in een split second..., is er die enorme klap!!

Ik hang in mijn gordel alsof ik aan een parachute uit een vliegtuig ben gesprongen, mijn stoel is naar voren geschoten en allebei mijn knieën zijn met geweld tegen het dashboard geklapt.

Een als eindeloos ervarend moment van doodse stilte.....en dan, als ik weer een beetje bij zinnen kom, hoor ik naast me gemompel: "Wat is er gebeurd, is het mijn schuld?"

Die vraag herhaalt hij steeds.

Ik krijg met veel moeite mijn riem los en ik trap de in elkaar gevouwen deur open en loop om de auto heen. En buig me over mijn roerloos zittende man.

Hij zit gebogen over het stuur, net niet bewusteloos. En telkens die vraag: "Wat is er gebeurd? Is het mijn schuld?"

Ik probeer hem gerust te stellen en antwoord: "Het is niet jouw schuld, laat je hoofd maar naar achteren tegen de hoofdsteun leunen."

Het was ondertussen al donkerder geworden en ik zag dus niet dat er een grote wond op zijn hoofd hevig bloedde!

En dan... dan zit er ineens een man op de passagiersstoel en die zegt heel kalm: "Doet U maar rustig, ik ben arts."

Ik kon dat niet geloven en dacht: Ja hoor! Dat zegt hij alleen maar om mij rustig te krijgen. Maar het bleek echt waar, maar dat hoorden we pas later!

Er is ook binnen de kortste keren politie en een ziekenwagen maar er gaat zoveel aan mij voorbij!

Van de ambulancerit naar het ziekenhuis in Freiburg, kan ik me niet veel meer herinneren.

Mijn man verdwijnt in een behandelkamer en ik word in een andere onderzoeksruimte onderzocht en gerustgesteld.

ik zit vertwijfeld en totaal in shock in dit aparte kamertje, huilend en overstuur en ik maak me grote zorgen!

Ik voel zelf nu helemaal niets.!Totaal geen pijn.

De volgende dag merk pas dat ik een tand mis,mijn knieen er niet zo goed aan toe zijn ,mijn nek een opdonder heeft gehad en die vermaledijde gordel een diepe, paarse bloeduitstorting in mijn lijf als souvenir ,heeft achter gelaten..

Mijn man wordt onderzocht en heeft gelukkig geen hersenletsel,waar ik zo bang voor was,vanwege zijn repeterende vragen.

Zijn hoofd wond ,werd (ontdaan van de vele glassplinters...(het gevolg van het feit ,dat hij doordat hij geen gordel droeg,door de voorruit was geschoten)..... dichtgemaakt met 15 hechtingen!

We kwamen alsnog bij onze vrienden die avond terecht en werden liefdevol opgevangen. ,daar zijn we nog een paar dagen gebleven om bij te komen en allerhande zaken betr.repatriering te regelen.

We gingen na een paar dagen toen we een. Eentje bijgekomen waren, met een grote bos bloemen naar het privéhuus van “ de meneer die beweerde arts te zijn !.”

We kregen van hem het verhaal te horen,hoe mijn man door het oog van de naald was gekropen.

“De meneer ,” vroeg eerst “ik hoop dat U ertegen kunt,wat ik U in detail ga vertellen”!

Natuurlijk wilden we alles weten,omdat deze heftige gebeurtenis eigenlijk in een mist aan ons voorbij was gegaan

.....”De man ,die beweerde arts te zijn” bleek een specialist , die op het moment van het ongeluk achter ons reed en net uit het ziekenhuis in Freiburg kwam en alles zag gebeuren.!

Een tegenligger met twee jonge knapen wilden inhalen en knalde frontaal tegen ons op.

De arts had meteen zijn EHBO-koffer en een soort van draagbaar telefoontoestel gepakt. Hij belde de hulpdiensten!! Hij maakte de keuze om met een driepuntsdoek (mitella) uit die EHBO-koffer, de grote wond met glassplinters en al weer dicht te schuiven en vast te drukken om de bloeding te stelpen. Zo gaf hij ons over aan de ambulance. We hadden mooie plannen gemaakt dit weekje in het mooie Boven Rijndal, en het Zwarte woud met zijn mooie meren, we hadden het plan om langs de Badische Weinstrasse de lieflijke dorpjes met de bijzondere vakwerkhuizen te bezoeken, maar daar kwam door deze grote pech onderweg, een abrupt einde aan.

Onze Duitse vrienden hebben toen alles geregeld ,inschakelen ANWB, voor de repatriëring bellen, de spullen uit de auto halen (total loss). Wat schrokken we toen we onze auto terugzagen!

Toen konden we pas zien dat de auto aan de voorkant voor de helft korter was geworden en wat een enorm geluk we allebei hebben gehad.

Ondanks onze toestand, mijn man met weggeschoren haar en 15 hechtingen op zijn voorhoofd en allebei heel erg 'geradbraakt', wat toentertijd nog geen whiplash heette, hebben we toch nog een beetje genoten van de prachtige uitzichten op de terugreis per trein vanuit een behaaglijke treincoupé, zielsgelukkig dat we het hadden overleefd.

We waren nog jong en konden tegen een stootje!

Ook deze 'pech onderweg' kende een goede afloop!

We zijn nooit meer die geplande toer gaan maken langs die mooie Boven Rijn en de prachtige wijngaarden.

Ondanks de goede afloop, was dit waarschijnlijk een trauma waar we langer over hebben gedaan dan we ons toentertijd realiseerden.

We hebben daarna nog heel veel gereisd en het nodige meegemaakt, Vandaar dat het moeilijk was welk voorval als onderwerp te kiezen.

Anneke Kettenes

Naaipech

Ik denk nu meteen aan autopech. Waarom weet ik eigenlijk niet. Ik heb nooit autopech gehad. Ik heb na veel verwoede pogingen wel mijn rijbewijs gehaald. Helaas ben ik nooit een echte chauffeur geworden. Ik laat me altijd rijden door een privé chauffeur, mijn liefhebbende echtgenoot. Als we dan eens pech hebben, kan ik alleen maar toekijken tot het euvel verholpen is. Mijn man heeft dan niks aan mij.

Ik vertel op de bijeenkomst van de medeschrijvers aan mijn buurvrouw dat ik autopech een moeilijk onderwerp vind. Ze heeft een goed idee, waar ik al gauw gebruik van zal maken. Namelijk dat het niet perse over autopech hoeft te gaan. Je kan ook pech met met andere zaken hebben. Ik noem nu mijn onderwerp dan maar naaipech. Een nieuw Nederlands woord?

Jaren geleden maakte ik een ochtendjas voor mijn man. Hij vond die gekochte ochtendjassen veel te dik en te warm. Dus had ik er zelf één genaaid. Hij heeft hem met veel plezier heel wat jaren gedragen. Bijna tot op de draad versleten. Iedere keer zeg ik al: eigenlijk moet ik weer een nieuwe voor je naaien. Maar ik heb er nog steeds geen zin in. Ik heb al heel lang geen kleren meer genaaid. Alleen nog mondkapjes in de coronatijd. Na een aantal genaaid te hebben, begaf de naaimachine het. Ik heb hem toen toch maar laten repareren. Een fors bedrag was het. Dikke pech dus.

Een poosje geleden zag ik op Facebook: opheffingsuitverkoop van een stoffenwinkel in Alkmaar. Als zuinige Hollander dacht ik: Ik ga toch maar eens kijken naar een lapje voor een ochtendjas. Nog wel met een beetje lichte tegenzin. Dus samen met mijn man naar Alkmaar. Er staat al een aardige rij voor de deur, in de regen. En maar wachten. Er komen meer mensen naar buiten, dan mensen die naar binnen mogen. Eindelijk zijn we aan de beurt. Alles verloopt gelukkig ordelijk daarbinnen. Gelukkig staat er ergens een stoel voor mijn man. Hij denkt: die is voor mij. Hij had pas de pech dat hij van een podium was gevallen. Een ernstige wond aan zijn been. Meestal ben ik veel tijd kwijt om een mooie stof te vinden. Er is dan te veel moois om snel een beslissing te maken. Maar er staat al zo'n lange rij bij de kassa, dat ik er gauw één uithaal. Binnen 5 minuten laat ik er één aan mijn man zien. Prima zegt hij, hoe eerder hier weg ben hoe beter.

Ik vind het er nog wel gezellig. Al met al zijn we zo'n drie uur kwijt.

Na een paar dagen haal ik dan de naaimachine tevoorschijn . Ik heb nog geen patroon, dus ook helemaal geen beschrijving. Ik denk: ik haal de oude netjes uit elkaar en gebruik dat als patroon. Achteraf beseft ik dat ik mijzelf behoorlijk overschat heb. Wat een verschrikkelijk werk is dat uithalen. Vooral omdat ik het nogal precies doe. Tenminste... dat vind ik. Mijn man denkt daar soms anders over. Het duurt uren voor die klus geklaard is. Ik leg alle delen zo netjes mogelijk op de stof. In veel dingen ben ik echt precies, in andere dingen, zoals stof knippen, laat ik nog wel eens steken vallen. Dat blijkt nu al met het in elkaar zetten van deze ochtendjas. Wat een gepuzzel met de belegdelen van o.a. de kraag en de revers. Ik heb nog nooit zo gesmokkeld met naaiwerk als deze keer. Voor het oog ziet het er nu netjes uit.

Nu maar eerst eens een leuk klusje. Een zwarte bies langs de hele kraag en de revers en voorkant. Wat een precies werkje is dat. Maar na veel gepriegel zit het er keurig op. Vandaag maar eens stoppen met naaien. Als ik hem de volgende dag weer tevoorschijn haal kom ik tot de ontdekking dat ik de sier rand aan de verkeerde kant heb genaaid!!

Wat een pech toch met die ochtendjas. De hele morgen bezig geweest met uithalen. Nog meer werk dan het erop naaien.

Na veel bloed, zweet en tranen zit het er nu keurig op. Eind is in zicht, nu nog zakken erop naaien en een ceintuur, dan is hij eindelijk klaar. Wat blijkt?

Zakken zitten er op ongelijke hoogte op. Weer er afhalen en opnieuw erop naaien. Eindelijk is hij dan klaar en hij ziet er zo op het eerste oog perfect uit.

Ik ben er trots op. Ik zeg hem wel, dat hij niet voor in het ziekenhuis bedoeld is.

De laatste paar maanden heeft hij veel pech. Sinds de Kerst heeft hij een knipkaart bij de huisarts, huisartsenpost en het ziekenhuis.

Ik hoop dat hij hem nog lang thuis mag dragen.

Dicky Spee-Schut

Haastige spoed...

Ze moest opschieten... over 10 minuten begon het, ze zou nog net op tijd kunnen komen...

Ze had haar drie kinderen op tijd feestelijk omgekleed, maar toen ze in de auto zaten bleek de jongste nog even een geurende volle luier geproduceerd te hebben.

De middelste nam ze mee naar binnen terwijl ze de baby ging verschonen; terwijl de oudste wel even op het erf mocht fietsen... toen ze weer buiten waren bleek dat geen goed idee geweest: ze was net op tijd om er getuige van te zijn dat haar dochter dwars door de diepste plas op het erf fietste en haar mooie jurkje en zichzelf zaten onder de modder. Zo wilde ze niet met 'haar schatjes' op het feestje verschijnen dus nam ze alle drie de kinderen mee naar binnen om haar dochter op te frissen en om te kleden. Nadat ze vast en wel in de stoeltjes in de auto 'bevestigd' waren en ze weg wilde rijden stond er een vrachtwagen voor het pad. De chauffeur had 'hoge nood' gehad en stond even in de bosjes te plassen. Sorry! gebaarde hij, ze had er begrip voor en grinnikte toen hij weer instapte.

Eindelijk konden ze rijden. Omdat de middelste wel heel lief en geduldig was geweest had ze hem (en ook de oudste) met een snoepje beloond. Ze zagen er allemaal weer mooi uit en ze was trots op ze.

Na een stukje rijden hoorde ze opeens haar middelste 'stikgeluidjes' maken. Ze keek in de spiegel en zag dat hij geen adem kon halen. Het snoepje was in zijn keeltje vast komen te zitten, wat voelde zij zich ontzettend dom en schuldig dat ze dat snoepje had gegeven in de auto. Zo snel mogelijk parkeerde ze de auto langs de weg, stapte uit en pakte hem uit de autostoel. Ze handelde meer uit intuïtie dan volkomen bewust en dat pakte gelukkig heel goed uit. Ze hield hem tegen zich aan, deed voorzichtig de Heimlich greep en het snoepje schoot uit zijn keeltje.

Nauwelijks bekomen van de schrik kalmeerde ze haar kinderen en zichzelf. Nog wel wat van slag besloot ze snel verder te rijden, dan zouden ze niet zo heel veel te laat komen...

Met haar hoofd vol verwijten naar zichzelf over de stomiteit om dat snoepje te geven en innig dankbaar dat het goed was afgelopen reed ze weg maar... ze was zo afgeleid dat ze niet goed op het verkeer gelet had en de achter haar naderende auto kwam met piepende remmen slippend tot stilstand tegen de achterbumper van haar auto.. met een vuurrood hoofd van schaamte en zelfverwijt stapte ze uit en bood haar excuses aan. Gelukkig toonde de chauffeur begrip voor haar. Achter hem was er geen verkeer en de schade aan

de auto's was zo miniem dat er geen politie- of verzekeringswerk van gemaakt hoefde te worden.

Ze wisselden voor de zekerheid wel telefoonnummer en adresgegevens uit. En de man raadde haar lachend aan om naar haar kinderen te gaan die in de auto zaten te huilen.

Na drie keer diep ademen om zelf tot rust te komen ging ze naar haar kinderen om ze gerust te stellen. Toen de baby zijn moeder zag kon hij gelukkig gelijk weer lachen. "Mama boem doen", zei haar middelste. "Ja cool", zei de oudste. En ze lachten allemaal.

Ze was wederom enorm dankbaar dat het niet erger was en nog bozer op zichzelf om haar ondoordachte gedrag en domme handelen. Wat was ze toch onhandig!

Nu extra oplettend reed ze verder, arriveerde te laat op het feestje en bood haar excuses aan. "Sorry, pech onderweg", zei ze. Maar ze dacht:

"Eigenlijk heb ik ontzettend veel geluk gehad onderweg dat het allemaal zo goed is afgelopen na alle stomiteiten die ik uitgehaald heb."

De mensen zagen haar kinderen die er zo schattig uit zagen en zich voorbeeldig gedroegen en dachten dat zij een goede moeder was. Zij kon zich alleen maar heel dankbaar voelen dat haar kinderen ongedeerd waren en de schade beperkt was gebleven, en ze voelde zich schuldig en dom na alle fouten die ze had gemaakt. Zij voelde zich een hele slechte moeder.

Sandra Schaaper

Pech onderweg

Jaren geleden had ik vanuit mijn werk een examen in Utrecht. Ik had afgesproken om op de examendag met mijn man mee te rijden naar Utrecht, hij had dan namelijk een afspraak bij de Jaarbeurs. We zouden wel op tijd vertrekken vanwege eventuele files onderweg. Gewoon een goed plan.

De dag voor het examen zag ik dat mijn man bezig was met horoscoopberekeningen. Ik vroeg hem om ook even voor mij in de sterren te kijken. Zijn uiteindelijke antwoord was dat het op de examendag twee kanten op kon gaan. Ja lekker, daar schoot ik toch ook niks mee op.

In de nacht voor mijn examen werd mijn man ineens ziek, een flinke griep. Zijn afspraak in Utrecht kon niet doorgaan. Ik had gelukkig een plan B, namelijk de bus en de trein. Ik kon natuurlijk zelf ook met de auto gaan rijden, maar aangezien ik nog eerder de verkeerde kant op zou gaan dan een afgekeurde postduif, koos ik voor het OV.

Alles ging prima totdat we zo'n 15 km voor het station van Utrecht stil kwamen te staan. Er stond een trein met pech op het spoor en daarachter stond een file van treinen, waaronder de trein waar ik in zat. Er werd omgeroepen dat het wel enige tijd zou gaan duren. Daar stonden we dan tussen de weilanden en de tijd tikte door. Niet te geloven ik stond in de file... op het spoor! Na ruim een halfuur stilstaan besepte ik wel dat ik zeker te laat zou komen voor mijn examen. Ik begon mijn opties af te wegen: wat als ik straks de eerste trein terug zou nemen?... Of wat als ik toch gewoon veel te laat op de examenlocatie zou aankomen?... Uiteindelijk koos ik ervoor om toch gewoon door te gaan. Na nog tien minuten wachten begon de trein, onder luid gejuich van alle gestreste passagiers, weer te rijden.

Eenmaal uitgestapt rende ik direct door naar het busstation, waar bleek dat mijn bus nog een halfuur op zich zou laten wachten, aldus het bustijdenbordje. Dan maar een taxi, en snel tikte ik op het raampje van een stilstaande taxi, en ja: ik kon mee. Onderweg vroeg ik wat het eigenlijk ging kosten en checkte ondertussen mijn contante geld. Helaas was pinnen in een taxi in die tijd nog niet mogelijk en ik bleek niet voldoende contanten bij me te hebben. Ik legde snel mijn situatie uit aan de taxichauffeur en hij stelde voor om te racen en langs de pinautomaat te gaan. En zo scheurden we in Utrecht dwars door het verkeer en uiteindelijk over de stoep naar een pinautomaat. Deze taxichauffeur was volgens mij ook even toe aan wat avontuur, niet te geloven wat een enthousiasme had die man.

Natuurlijk kwam ik te laat voor het examen en ik moest flink praten om naar binnen te mogen. Voorwaarde was dat ik er vaart achter zou zetten en bij de uitgang ging zitten. Prima hoor, ik was binnen. Iedereen die al klaar was mocht weg dus steeds weer klapte de deur naast mij, bij de uitgang, dicht. Focusss! Uiteindelijk ging ik als allerlaatste, met op de seconde alles ingevuld, ook naar huis. De terugreis met de trein verliep soepel.

Terug op het werk waren ze benieuwd hoe het was gegaan en ik vertelde over de trein met pech en de file. Het werd het verhaal van de dag. Na een aantal weken volgde de uitslag en hoera! ... Ik was geslaagd.

Er volgde een officiële diplomauitreiking en mijn treinavontuur was verwerkt in de toespraak. Het verhaal leverde mij, bizar genoeg, zelfs een vergoeding voor de taxikosten op. Ach ja... het verhaal had een goede afloop, en daar houden we van. En de sterren, die wisten het allang: het had die dag twee kanten op kunnen gaan...

Gea van Zadelhoff

Pech met een gouden randje

We bevinden ons op het stille strand van Egmond. Het is een warme zonnige dag. De vakantie is bijna voorbij. Op de vloedlijn scharrelt een groepje witgatjes hun kostje bijeen. Ze worden verjaagd door een zilvermeeuw. Naast me ligt Guido te lezen. Hij merkt dat ik naar hem kijk. Ik krijg een knipoog. "Heb je het naar je zin? Heerlijk, die rust." Ik buig me naar hem toe en druk een kus op zijn neus. "Zo, tortelduifjes." De tweeling ploft naast ons in het zand. Er wordt snel wat gedronken. Ze zijn moeilijk als tweeling te herkennen. Een blond meisje met blauwe ogen en bruinogige jongen met een warrige krullenbol. Ze pakken hun rugtassen. "Wacht vanavond niet met het eten op ons. We zijn in Bergen uitgenodigd." "Let op je zus" roep ik ze na, als ze terug rennen naar de groep die aan het volleyballen is.

Een herinnering aan ook zo'n zonnige dag van vijfentwintig jaar geleden komt naar boven.

Met vier klasgenoten waren we naar Egmond aan Zee gegaan. Geslaagd voor ons examen. We logeerden in een klein zomerhuis, middenin het dorp.

Op vrijdagochtend fietsen we naar Alkmaar om de Kaasmarkt te bezoeken. Wat een prachtig stadje. Dat grote stadhuis met een carillon. Al die grachtjes met ophaalbruggetjes. Uitgelaten rijden we weer terug. Vlak voor Egmond aan den Hoef krijg ik een lekke band. Wat nu? “Weet je wat, besluit Christien, wij drieën gaan alvast naar het zomerhuis en maken alles voor de barbecue in orde. Succes met de wandeling.” Anneliese mijn hartsvriendin, kijkt me aan en zegt: “Ik loop wel met Catelijne mee. Samen uit, samen thuis.” Op de afslag naar Egmond aan den Hoef, halen twee jongens ons in. Ze stoppen. “Pech dames?” “Hoe verzin je het,” roept Anneliese.” “Kom rooie, doe niet zo kattig,” zegt de langste jongen. De andere pakt zijn rugtas, rommelt er wat in en zegt: “Zet je fiets maar op zijn kop.” Ik kijk toe, hoe hij in een mum van tijd mijn band plakt. Ondertussen zijn Anneliese en die andere jongen al pratend op het gras gaan zitten. “Hoe heet jij, mijn ridder in nood”, vraag ik terwijl hij mij met een zwierig gebaar mijn fiets overhandigt. “Ik heb Guido en Frans voor onze barbecue uitgenodigd, roept Anneliese, kom! we gaan.” “Zijn jullie er nu al” roept Christien verbaasd uit, als we de tuin instappen. “Ik heb Frans en Guido voor onze barbecue meegenomen, zegt Anneliese, Guido heeft Catalijns band geplakt.” Met een zuinig mondje fluistert Christien “Dan hebben we tekort eten.” “Geen nood, de supermarkt is vlakbij. Maak maar een boodschappenlijstje,” zegt Frans.

Het wordt een heel gezellige avond. Totdat een knorrige stem roept, “Nu ophouden met dat geklets, gewone mensen willen graag slapen.” We nemen zachtjes pratend afscheid.

In september betrekken Anneliese en ik een zolderkamer in de Blasiusstraat in Amsterdam. Denk eraan, geen mannenbezoek heeft de hospita verordonneerd. “Mijn broer en een neef, die hier ook studeren, mogen toch wel?” zegt Anneliese. “Tja, dat moet dan maar.” Als we de zolderkamer, die we samen delen binnenlopen, zeg ik gniffelend: “Jouw broer en jouw neef?” “Och, je weet maar nooit hoe dat van pas kan komen” is het commentaar.

Na een bezoek aan de Albert Cuypmarkt, fietsen we beladen met fruit en groenten naar huis. Vlak bij huis, hoor ik een geratel, mijn fiets begint te zwabberen. Ik stap af en zie dat mijn bagagedrager het heeft begeven.

Dan horen we: “Zijn dat die twee uit Egmond, Gui. Hebben jullie weer pech?”
“Ja,” zeg ik nerveus, deze keer is het mijn bagagedrager.” “Kom maar mee,”
zegt Guido. “Ik woon om de hoek en verzin wel wat.”

Bij hem thuis, vraagt Frans: “Wat studeren jullie?” “Wiskunde, zegt Anneliese,
en zij psychologie. En jullie? Beiden vierdejaars natuurkunde.” “Lieve help,
denk ik, het vak dat ik haatte.”

“Lieve schat, hoor ik dan naast me, ik ga zwemmen, ga je mee?” Ik sta op en
denk met een glimlach, het was een pechdag met een gouden randje.

Cootje Bronner

Gestrand in Charleroi

Het was in de lente van 1985 dat ik een zomerbaantje had weten te regelen in mijn droomstad Parijs.

Sinds mijn 23e had ik de gewoonte opgepakt om in de zomer drie weken vrijwilligerswerk te verrichten in het buitenland. Via SIW, een organisatie in Utrecht die bij inschrijving kon zorgen voor deze tijdelijke werkervaringen in o.a. Europese landen, was ik al eerder in Duitsland en Frankrijk tot mijn recht gekomen in veelal sociale, maar ook renovatiewerkzaamheden. Deze keer had ik echter direct gesolliciteerd bij een Franse organisatie, waarvoor ik het laatst vrijwilligerswerk had gedaan. De SCI (Service Civil International) had iemand nodig voor de plaatsing van zowel Franse als buitenlandse jongeren in deze zomerkampen, waar ik zelf intussen al enige jaren ervaring mee had. Enkele leden van 'le SCI' kenden mij inmiddels persoonlijk en ook mijn talenknobbel speelde een belangrijke rol in hun beslissing mij hiervoor aan te stellen. Eigenlijk was ik blij verrast dat ik zowaar werd aangenomen en ze gaven me ook drie weken de tijd om woonruimte te vinden. Ik kon vanaf 15 april enige tijd in de kost bij één van hun medewerkers. Dat was toch sympathiek.

Het leek mij niet gemakkelijk om betaalbare woonruimte te gaan vinden in Parijs en derhalve maakte ik een plan om dat probleem zo snel mogelijk te ondervangen. Ik schreef mij in voor 'Au pair-werk' via een Scandinavisch bureau en ik ging op zoek naar een VW-bus, om die provisorisch als camper in te richten, zodat ik er in noodgevallen enkele nachten in zou kunnen doorbrengen. Al snel vond ik in Rotterdam een meer dan acceptabele oranje VW-bus uit 1972. Daarmee zou ik dan ook maandelijks een lang weekend terug naar Zoetermeer komen, waar mijn ouders woonden.

Zo ging het een maand of twee heel goed. Ik adverteerde via de Liftcentrale en het advertentiebord van La Mission Hollandaise (Parijs) doorlopend voor meebetallende reizigers en reed dan gewoonlijk via de snelste route tussen Rotterdam en Parijs.

Als ik voldoende passagiers had van Parijs naar Rotterdam, waren ook de autokosten gedekt voor de terugreis. In dat geval deed ik dan wel eens een ommetje, waarop ik dan onderweg iemand bezocht die ik tijdens een zomerkamp had leren kennen. Mijn behoefte aan avontuur leidde er ook wel toe, gewoon zonder reden een andere route te kiezen.

Zo had ik me op een zeker moment voorgenomen om over Charleroi te rijden. Om goed voorbereid onderweg te gaan, gaf ik mijn jongere broer Eric, die studeerde voor automonteur, de gelegenheid om een onderhoudsbeurt aan de VW uit te voeren. Zijn overmoed had mij overtuigd, maar bij het proefdraaien daarna liep de motor slechter dan ervoor. Eric had sowieso te weinig ervaring, maar van deze 1600 CC- boxermotor had hij helemaal geen kaas gegeten. Hij haalde zijn schouders op en verwees mij naar een garage. Ik begon mij op die maandagmorgen al zorgen te maken dat ik niet op tijd zou kunnen vertrekken. Al sputterend zwoegde de VW-bus zich onder aanvoering van mijn rechtervoet naar de dichtstbijzijnde VW-dealer. Daar stond een man mij kortstondig te woord, zonder zelfs even te willen kijken, want ze hadden al te veel werk. Daarop besliste ik dan maar te vertrekken om onderweg een garage aan te doen of eventueel, via een praatpaal, de ANWB op te roepen. De minibus haalde toch 80 – 100 kilometer per uur en ik bleef de hulpvraag maar uitstellen, totdat de boxer uiteindelijk in Charleroi knock-out ging.

Op een grote parkeerplaats nabij het centraal station in deze grijze plaats in Wallonië stond ik daarna stil en zocht in een telefooncel naar een VW-dealer in de nabijheid. Nu kwam ook de extra hindernis van een andere taal er nog bij. Met behulp van de vertalingen in 'Het Beste Boek voor de weg' kon ik de monteur toch snel genoeg uitleggen wat de symptomen waren. Helaas kon ook hij dezelfde dag geen gaatje meer vinden en moest ik een afspraak voor over twee dagen maken. Enfin: zo werd ik gedwongen twee dagen te kamperen in de saaie Belgische stad. Er waren veel telefoontjes te plegen en overnachten deed ik in mijn basale camper. Fortuinlijk genoeg was een toilet dichtbij, in het treinstation en om me te scheren en douchen, wandelde ik een zwembad binnen. In de garage wees de monteur mij erop dat de bougiekabels verkeerd waren aangesloten, waardoor de auto slechts op twee pitten had gelopen al die tijd. Ik had geluk gehad dat er verder geen motorschade was ontstaan. De man liet mij evengoed een aanzienlijk bedrag betalen, voordat ik weer verder kon. Twee dagen later dan gepland bereikte ik opgelucht Parijs, volgens de kortst mogelijke route. Het avontuur had al te lang geduurd en het had me twee werkdagen gekost, die me echter genereus vergeven werden.

Hans van de Langenberg

Pech onderweg (een sprookje)

Samos had lang en goed geleefd. Hij dacht dat hij dus nu wel welkom was in het rijk van de zeven hemelen. Hij komt bij de eerste poort aan. Petrus, de poortwachter vraagt hem: "En wat verwacht u nu"? Beloofd is beloofd: een heerlijk leven, Petrus, een rijke tafel, een pracht van een zaal.. Jammer Samos, dan moet je hier niet wezen. Samos schrikt: Dan toch van die vreemde dingen, waarover vroeger gepraat werd? Vreemde dingen? Niet vreemd genoeg, Samos. En de deur is al dicht. Samos loopt verder. Er zijn er toch nog zes... Bij de tweede poort staat een rijtje mensen bij Petra. Petra vraagt zo het een en ander. Hoort hij het goed? Samos hoort haar vragen: "Heb jij wel eens gelogen?" De man antwoordt met een kleur: "Oei, jawel één keer en heel erg. Mijn hele leven had ik daar spijt van." "Ik maak het met je, één keer de hemel om en je bent welkom." De tweede stottert: "Ja, zeker een keer of drie. En deze krijgt een bemoedigend knikje "Drie keer de hemel om en jij bent ook welkom." Samos denkt slim te zijn, is vlug weg om de auto te gaan halen. Petra schudt haar hoofd en hij mist zijn beurt. Samos geeft de moed niet op. Hij gaat door naar de derde poort.

Petrus vraagt naar zijn 'goede dingen' lijstje. Samos vertelt hoe trouw hij was aan zijn vrouw en de kinderen, ook toen het heel moeilijk was. 10 punten, Samos, wat nog meer? Samos vult aan: Voor de burens en in onze gemeente heb ik ook wel wat gedaan. 15 punten samen, Samos, nog geen 100. O, ja er waren ook vluchtelingen bij. 25 punten samen. Teleurgesteld reist Samos af naar de vierde poort.

Petrina vraagt ook naar zijn puntenlijstje. Samos vult zijn lijstje aan met vijf goede doelen, waarvoor hij zich inzet. Amnesty International en zo. Klimaatactivisten.. 70 punten!

De volgende poort is onbemand. Daar komen de mensen aan die gereanimeerd worden. De poortwachter is het zat om telkens te komen en dan iemand wel en dan weer niet aan te treffen. Na zoveel keren heen en terug houdt hij het voor gezien. Ook de toevoeging van het oplossen van de problemen rond de belastingaffaire bij de zesde poort blijkt niet voldoende.

Samos komt uiteindelijk bij de zevende poort. Ondertussen heeft hij zijn lijstje nog verder aangevuld: Ik heb de vrede voor Oekraïne voor elkaar gekregen. Prachtig!!! Negentig punten, Samos! Mijn hemel, goede genade, roept Samos luid. En jawel: De deur gaat wijd voor hem open. Samos is welkom. En hij leeft nog lang en gelukkig.

S. de Kok

PS. De geboorteplaats van Samos? Dat is 'Tussen-twee-oren'.

Pech onderweg?!

Daar lig je dan, pasgeboren, haartjes plakkerig, nog verbonden met de navelstreng, je huilt jezelf het leven in. Jouw moeder keek naar je uit, maar pakt je niet op. Het zijn helaas vreemde handen die je definitief van je moeder scheiden. Die handen dragen je heel liefdevol en uiterst voorzichtig weg, steeds verder weg van jouw levensbron.

Je bent een beetje gehavend, maar ook een prachtig wonder.
Heel de wereld juicht, omdat jij er nog bent.
Heel de wereld huilt omdat jij, zo klein nog, zonder mama, papa, broertjes en zusjes verder moet.

Is jouw start tekenend voor je verdere leven?
Had jij onderweg op jouw reis naar de wereld nou enorme pech?
Of juist geluk? Heel de wereld wilde immers voor je zorgen, je adopteren, er voor je zijn.

Heb je een voorsprong omdat je vanaf het begin al die aandacht en liefde mocht ontvangen?
Voelde je dat? Zo klein en teer als je nog was.
Of heb je juist een achterstand, omdat je vanaf jouw eerste levensminuut al te maken kreeg met verlies? Verlies dat niet meer goed te maken is, niet op te lossen is.

Zul jij niets meer weten, voelen, ervaren van jouw bijzondere, maar ook zo schrijnende start?
Of zal er ergens, diep van binnen, toch iets daarvan in jouw kleine zieltje geregistreerd staan?
Zul je jezelf afvragen waarom juist jij mocht blijven leven?
Zul je daardoor altijd iets van het leven proberen te maken?
Zal jij dankzij jouw indrukwekkende start van jouw levensreis, mensen bemoedigen?
Heb jij een bijzonder taak te vervullen? Zul jij een baken zijn voor veel mensen?
Zal jouw start je later doen beseffen dat je heel bijzonder bent?

Jouw 'pech onderweg' was enorm, maar jouw aanwezigheid is adembenemend.
Jouw vechtlust is tekenend en het is te hopen dat je dat altijd houdt.
Dag lief dapper meisje, het ga je goed.

Bernadet Hengeveld

Pech onderweg

Hoe een vakantiereis door pech onderweg tot een leuke wending kan leiden!

Samen met vrienden en kinderen (4x) op vakantie met twee auto's, een tent en een vouwwagen. De reis ging naar Frankrijk.

Na alle voorbereidingen vol enthousiasme en zin in vakantie vroeg in de ochtend op pad. Juist vroeg vertrekken om de drukte rondom Antwerpen en Parijs voor te zijn. Iedereen goed gehumeurd en de kinderen zingend in beide auto's.

De vouwwagen was groot en had veel ruimte om een voorraad boodschappen mee te nemen. Ook om niet direct naar de supermarché te hoeven.

Je weet maar nooit hoe de vakantie verloopt

We reden rustig achter elkaar aan. Weinig verkeer op de weg en de lucht was stralend. De zon kwam geleidelijk op. De route hadden we tevoren besproken. We konden elkaar niet kwijtraken. Er was altijd weer een punt waar we samen kwamen. Relaxed de grens over naar België. Er waren toen nog grenscontroles. We konden gelukkig zonder te wachten doorrijden. Alles verliep nog volgens plan.

De reisduur door België zou kort zijn, dachten we. Maar het liep anders. De auto van onze vrienden kreeg pech in België. Gelukkig in de buurt van een wegrestaurant. Veel was nog gesloten. Na de ANWB te hebben ingeroepen kwam er, na verloop van tijd, een medewerker van een lokaal garagebedrijf. Tussentijds ging het wegrestaurant open en konden we ons wat oprispen en genieten van een drankje. Ook samen speculeren wat er misschien zou gaan gebeuren. Uiteindelijk was de medewerker van de garage gearriveerd.

Na onderzoek deelde hij mede dat hij de auto niet ter plaatse zou kunnen repareren. Ook moesten er onderdelen worden besteld en dat duurde even. Tja wat nu??

We zouden zeker ergens moeten overnachten met zijn allen. De onderdelen moesten ook nog worden besteld. Ondanks alle pech bleven we een positief vakantiegevoel houden en zochten een camping in de omgeving om te overnachten.

Al snel kregen wij informatie over een camping waar wij terecht konden. Even puzzelen met vervoer maar uiteindelijk lukte dit. Met z'n allen in de vouwwagen met voortent.

Het weer was gelukkig goed. En de voorraad boodschappen kwam heel goed van pas.

Er was voldoende macaroni, ham in blik en saus om de inwendige mens mee te vullen. Een drankje was er natuurlijk ook. De eerste avond werd gezellig ingeluid door beide families. We waren welkom op de camping en er was in de avond zelfs nog een band. Zowel de kinderen als de ouders kregen weer een prima vakantiegevoel. Gezellige mensen, muziek en Belgisch bier resulteerde in een avond die we niet snel zouden vergeten.

De volgende dag lekker uitslapen. De kinderen speelden vrolijk buiten en begin van de middag was de auto gerepareerd en konden we onze reis weer vervolgen. Een herinnering voor altijd én een nieuw vakantieadres voor een volgende keer.

Henk van Zadelhoff

Pech onderweg

De Pechvogel.

Pech in vele vormen.

Pech kan het leven behoorlijk op z'n kop zetten.

Zijn iedere dag op weg, in beweging.

En onderweg steeds met onszelf.

We kunnen niet zeggen: ga jij maar ff zitten. Kom straks wel ff terug!

Staan in het leven en soms zelfs met onzichtbare pech!

Van binnen loopt het ff niet, toch een beetje pech.

De ANWB ga je niet bellen.

Pech is een onderdeel van het leven?

Soms kun je achteraf stellen dat de ontvangen pech z'n nut heeft gehad!

Vroeg enige maanden geleden aan een familielid, die een boeddhistische monnik is, om advies voor het leven wat belangrijk is.

Met 2 woorden gaf hij antwoord.

- Kalmte

- Accepteren

Als ook een belangrijke kern voor 'minder pech onderweg'.

Zouden we de meeste pech vóór kunnen zijn.

Thuis veel oefenen, zo minder pech onderweg.

f r e d steinkühler

Pech onderweg

Rijd je onderweg door rood
Of rijd je zomaar in de sloot
Raakt er een kat onder je wielen
Of zit de politie je op de hielen?
De snelweg is een racebaan
Het fietspad is een achtbaan

Op mijn e-bike maakte ik een mooie tocht
En vloog als het ware door elke bocht
Op mijn 80e kocht ik die fiets
Want je wilt nog wel eens iets
De fietsverkoper zei: O, hebt u een hondje?
Probeer u maar een rondje,
Dat beestje kan wel in de mand
En hebt u een lekke band
Dan belt u de ANWB
Die zitten nergens mee
En zet hem vooral goed op slot
Anders zoekt u zich rot

Sindsdien ben ik overal geweest
Van Alkmaar tot Lutjegeest
Van Schoorl tot Heiloo
En het was het einde, zó!!!
Ik rijd iedereen voorbij
En voel me heel erg blij
Ik hoef niet meer te trappen
Al kost dat een paar flappen

Zo reed ik met mijn bike
Over een schapendijk
Het was daar wel wat vol
tussen al die blèrende wol
ze gingen niet opzij voor mij
Ik schampste een schaap
En het was al te laat
Opeens lag ik op de grond
En hoorde het gekef van mijn hond

Die gevlucht was in de struiken
Ik kon mijn fiets niet meer gebruiken
En belde de ANWB
Die namen de fiets toen mee
Ik was behoorlijk overstuur
Zo eindigde het avontuur
Met mijn mooie, nieuwe Gazelle
Gelukkig kan ik het nog navertellen

Anna

Vragen?

Neem dan gerust contact op met één van de wijksteunpunten van Stichting Welzijn Bergen.

Op werkdagen tussen 09.00 en 12.00 uur bereikbaar op:

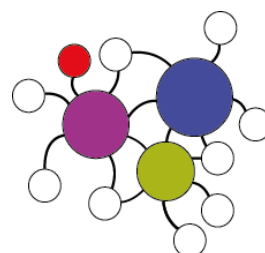
Wijksteunpunt Bergen: T 072 - 582 14 50
Binnenhof 9-11, 1861 JW Bergen

Wijksteunpunt Egmond: T 072 - 506 52 04
Hanswijk 1B, 1934 CP Egmond a/d Hoef

Wijksteunpunt Schoorl: T 072 - 509 52 67
De Sanderij 7, 1871 ER Schoorl

Aanleveren kopij
c.meliefste@welzijnbergen.nl

www.welzijnbergen.nl

*Algemeen Nut
Beogende Instelling*
ANBI

**Stichting
Welzijn
Bergen**